

Prvá časť anjelskej trilógie Strážca

Strážca



- v tieni -

Barbora Bartošová

Ich svety sa nečakane prepojili. Odvtedy už nič nebolo ako predtým.

Prvá cast anjelskej trilógie Strážca

STRÁŽCA

- v tieni -

Barbora Bartošová

Copyright © Barbora Bartošová

ISBN: 978-80-89701-59-9

Mojim štyrom láskam, ktoré menia môj život.

A každá tým svojím originálnym spôsobom.

Strážca

- v tieni -

ص

Na začiatku bolo všetko jeden celok. Dokonalé.

Nebo bolo súčasťou všetkého.

Božie dielo oslavovalo svojho Stvoriteľa.

Anjeli existovali spolu s Mocnosťami.

Boli pritom, keď sa človek prvýkrát nadýchol.

Všetko fungovalo tak, ako malo. Až do chvíle veľkej zrady.

Veľkého sklamania. Anjeli padli. Padol aj človek.

Žiaľ, ktorý nastal, pohltil krásu. Nebo puklo od toľkej bolesti a zrady.

Vzniklo peklo a vznikla zem.

Anjeli, ktorí ostali, sa snažili dať dokopy všetky kúsky dobra.

Stvoriteľ stále miloval Svoje stvorenie.

Nechcel nechať ľudí bez svojej lásky a ochrany.

Nemohol dopustiť, aby si diabol prisvojil Jeho dielo.

Rozhodol sa, že žiadna duša neostane sama.

Povolal Svojich verných a dal im úlohu.

Budú vo dne v noci strážiť duše Jeho detí.

Vytvoril svet podobný našej zemi.

Priestor, v ktorom sa stretáva dobro so zlom.

Stvoril miesto pre strážcov nazvané Alphia.

Alphia sa stala bojiskom, na ktorom sa rozhoduje o osude Zeme.

Miestom, kde sa bojuje o záchranu ľudských duší.

Kapitola 1

Les, ktorý lemuje hranice Alphie, bol ponorený do tmy. Hustá a nepreniknuteľná tma sa šírila od západu. Vrany sa zlietali nad lešom, ich krákanie sa nieslo vzduchom ako bojový pokrik. O pár hodín malo svitať. Vietor zosilnel a narážal do vysokých stromov, sem-tam sa niektorý z nich zakolísal. Iann zdvihol hlavu a zahľadel sa na tmavú oblohu, akoby dovidel na jej koniec. Bol unavený. Nie však z toho, že tu strážil, nie z toho, že nikdy nespál. Vyčerpávali ho nekončiace sa boje, ktoré boli s postupom času čoraz častejšie a zúrivejšie. Sadol si na peň, ktorý tu ostal po včerajšom súboji a započúval sa do hustej a čiernej tmy. Myslel na svoju úlohu, na dušu, ktorú musí chrániť do konca jej dní na zemi. Bez neho by bola už dávno stratená.

Zo zamyslenia ho prebral piskľavý škrekot, ktorý sa k nemu blížil veľmi rýchlo. Niečo sa rútilo priamo k nemu... Nie k nemu, ale naňho. Inštinktívne napol všetky svaly a pripravil sa na náraz. V poslednej chvíli sa uhol s ľahkosťou šelmy. Tvor, ktorému patril škrekot, tvrdo dopadol na vlhkú a studenú zem. Po dopade sa zem pod ťarchou tvora zatriasla. Pred Iannom sa objavila tmavá silueta, ktorá patrila niečomu tak odpornému a neskutočne zlému, že v celom pekle sa mu vyhýbali. Iann o tomto indivíduu už počul a nebolo to nič dobré. Stál pred ním Zepar, veliteľ jednej z légii samotného Lucifera. Stelesnenie ohavnosti a sily. Obrovská sivá hlava s malými červenými očami, plochým nosom a obrovskými klami, ktoré vychádzali z papule plnej slín. Šlachovité telo s hrubými nohami a dlhým chvostom zdobili mohutné ocelovo-čierne krídla. Tvor zavrčal.

„Tu nemáš čo robiť,“ povedal Iann s hrozbou v hlase.

„A to povedal kto?!“ zreval Zepar.

„Strážca.“

„Ty nie si nikto,“ zasipel tvor a postavil sa na zadné nohy.

„Vypadni odtiaľto!“ zakričal Iann a pomaly sa pripravoval na boj, ktorému sa nevyhne.

Zepar sa naklonil a smradľavým dychom povedal: „Ten úbohý ľudský červ, ktorého toľko chrániš, ani nevie, že vôbec existuješ.“

„Moje posledné slovo,“ povedal prísne Iann, „vypadni!“

„Nechaj ma prejsť len raz,“ šklábil sa Zepar a kýval pritom chvostom zo strany na stranu. Necítil sa ohrozený. Bol presvedčený, že tentokrát neprehrá a pošle strážcu na onen svet.

„Zabudni.“

Zepar si premeriaval Ianna. Hľadal slabé miesta, na ktoré by mohol zaútočiť a získať tak výhodu pri boji. Tento strážca bol silný, koža mu žiarila aj v tmavej noci, páperové zlato-strieborné krídla vyzerali krehko, ale nepochyboval o tom, že sú smrtiace, ak treba. Démonický tvor sa začal pohybovať v kruhu. Jedným okom skúmal možný prechod z Alphie na Zem, priamo k bezbrannej duši, v ktorej by zasial zlo. Zlo, ktoré by dušu úplne pohltilo a človek by bol jeho. Druhým okom sa stále sústredil na anjela pred sebou.

Iann ho nemo pozoroval, nechcel plyvať energiou zbytočným rozprávaním. Zmysly mal v strehu a bol pripravený kedykoľvek zaútočiť. Vedel, nad čím netvor rozmýšľa, ale vedel aj to, že o chvíľu začne vychádzať slnko, a práve vtedy bude mať výhodu nad temnotou.

Zepar ale nemal chuť čakať na odporné teplé slnečné lúče. Zašklábil sa a z papule mu vyteklo niekoľko žltých slín. Zastal a premeral si vzdialenosť medzi ním a strážcom. Rozbehol sa a mocnými krídlami švihol po Iannovi. Iann bol rýchlejší a uhol sa. Ostré Zeparovo krídlo sa zaťalo do hrubého stromu, z ktorého odletela kôra na všetky strany. Iann sa s ľahkosťou obrátil, natiahol ruku a spomedzi svojich krídel vytiahol hrubý zlatý meč. Zahnal sa s ním na tvora, ale Zeparovo druhé čierne krídlo mu v tom zabránilo a ranu vykrylo. Náráz meča

s krídlom bol pre oboch bolestivý. Kovový zvuk bolo počuť široko ďaleko. Vransy zakrákali a vzlietli z konárov. Iannovi po náraze prešla rukou bolesť, ale meč nepustil. Napol svaly a chytil zbraň ešte pevnejšie. Zeparovi sa podarilo vyslobodiť krídlo z kmeňa stromu. Krídla démona boli také ostré ako Iannov meč, a tak sebavedome švihal okolo seba dúfajúc, že zasiahne strážcu. Obaja mali vyrovnané sily, ale Iann mal výhodu. Bolo to jeho územie. Poznal každý strom, ker aj skalú. Do nosa mu udrel svieži ranný vzduch. Aj keď to nevidel cez vysoké husté stromy, vedel, že slnko vychádza. Na tvári sa mu zjavil šibalský úsmev.

Slniečny lúč prerazil tmú a dopadol presne do stredu medzi nich. Zepar zapišťal a privrel malé červené oči pred svetlom. Iann to okamžite využil, švihol zlatým mečom a zasiahol Zepara do brucha. Z brucha vystriekla krv atramentovej farby spolu s vnútornosťami. Z revu, ktorý sa vydral z démonovho hrdla, naskočili Iannovi zimomriavky. Armáda slnečných lúčov dorazila do lesa a svetlom rozžiarila všetky tmavé zákutia. Zepar sa držal za brucho a zasipel: „Roztrhám ťa kúsok po kúsok. A potom si pochutnám na tvojom chránencovi!”

Iann opäť zaútočil na Zepara, ale ten pokrčil kolená, odrazil sa od zeme a zmizol na mocných krídlach. Po súboji ostala na zemi len atramentová páchnuca krv démona. Iann si zasunul meč medzi krídla a zhlboka sa nadýchol. Tento boj vyhral, ale v jeho vnútri sa usadil nepokoj. Nevedel sa zbaviť pocitu, že toto bol len začiatok niečoho väčšieho, čo si teraz nevedel predstaviť.

Kapitola 2

„Nina! Nina! Počkaj!“ Keď Jana dobehla kamarátku, ledva dýchala. Pichalo ju v boku, a tak sa snažila predýchať počas chôdze. „Kde tak upaľuješ?“

„Nemám projekt z histórie, a ani neviem, od koho ho narýchlo odpíšem a mama mi práve oznámila, že ideme na päť dní na východ,“ rozčuľovala sa Nina a podvedome si stiahla kučeravé vlasy do chvosta.

„Nie! To ti nemôže urobiť!“ protestovala Jana.

„A myslíš si, že ju to zaujíma?“

„Veď cez víkend sú akcie, na ktorých nesmieš chýbať. Máš predsa devätnásť a tvoj spoločenský život by sa nemal zanedbávať. To by mohla tvoja mama pochopiť,“ zakončila Jana a rukou urobila do vzduchu pomyselnú čiaru.

„Skúšala som všetko, ale s rodičmi to ani nepohlo.“

„A načo tam máš ísť? Oni nech idú a teba nech nechajú doma. Venčiť ťa netreba a najesť sa vieš aj sama,“ povedala ironicky Jana.

„Vraj sa prerába staršej dom a potrebujú každú pomoc,“ povedala Nina a prevrátila oči.

„Inak povedané, potrebujú lacnú pracovnú silu.“

Nina sa pozrela s úsmevom na svoju najlepšiu kamarátku, na jej krátke večne strapaté vlasy a dodala len tak mimochodom: „A otec sa zmienil o tom, že oddych od spoločnosti nemenovaného chlapca mi len prospeje.“

„Pcha!“ vyprsklo z Jany, „takže tam je pes zakopaný. Nechcú, aby ste boli spolu. Igorovi si to už povedala?“

„Nie, ešte nie.“

„Ojoj.“

„Čo je? Ved' mu to poviem.“

„Nič, ibaže vám dvom by prospel nejaký ten večer v prázdnom byte,“ Jana sa zaškerila a buchla bokom do Niny. Tá sa inštinktívne uhla a Jana sa zapotácala.

„Čo robíš?“

„A ty?“ obe kamarátky sa na seba pozreli a rozosmiali sa.

Konečne vošli do priestranej haly školy, kde ich už čakal Igor. Veľký chlap s nakrátko ostrihanými vlasmi, milým úsmevom a veľkým apetítom. Podľa toho aj vyzeral. S Ninou chodil už vyše roka. „Čau, kráska,“ povedal a vtlačil jej bozk na pery.

Nina sa usmiala a chytila Igora za ruku. Igor s Janou patrili k jediným ľuďom, ktorým verila a bola presvedčená, že by s ňou šli aj do pekla, ak by ich o to požiadala. Na Igorovi milovala jeho flexibilitu a talent nájsť okamžité riešenie na nečakané situácie. Hneď vyriešil jej malý problém s projektom. No s víkendom, na ktorý sa obaja tešili, to bolo horšie.

„Naozaj tam musíš ísť?“

„Musím. Poznáš našich,“ povedala smutne Nina.

„Ved' to, že poznám,“ rezignoval Igor, „s tvojím otcom nepohne ani tank, keď si niečo zaumieni.“

„No čo, hrdličky?“ vyrušila ich veselá Jana. „Podľa výrazu tvojej tváre, Igor, usudzujem, že už vieš o pokazenom víkende.“

„Daj pokoj, Jana.“

„My si ten víkend už nejako vynahradíme,“ povedala Nina a žmurkla na Igora.

„Máme pár hodín, kým sa Nina stratí v čiernej diere na východe, tak si ich užime,“ vyhlásila Jana a odišla do triedy.

„A ako si máme užiť, keď sme v škole. Čo?!“ zakričal za ňou Igor.

„Aj my by sme mali ísť, zlatko. Hodina za chvíľu začína.“

„Ved' hej,“ povedal Igor s perami na Nininých ústach.

Kapitola 3

Iann si vychutnával teplý podvečer na malej čistinke neďaleko hranice. Dokonalosť tomuto miestu dodávala sýto zelená farba trávy a malý potôčik krištáľovo čistej vody, ktorý sa kdesi v diaľke vlieval do jazera. Anjel sa zhlboka nadýchol a prijímal energiu zeme. Svoje zlato-strieborné krídla si ohrieval na posledných lúčoch zapadajúceho slnka. Miloval tento pokoj. Jeho idylku prerušilo tiché šuchotanie krídel. Lenivo otočil hlavu v momente, keď na čistinke pristávali dvaja anjeli. Jeden z nich bol Uriel, vysoký štíhly anjel s krídlami sivými ako oceľ. Patrilo k hraničiarom. Toho druhého nepoznal. No podľa žiary jeho krídel usúdil, že patrí k nižším anjelom, a tak sa neunúval vstať z mäkkej trávy.

„Pozdravujem ťa, starý priateľ!“ veselo pozdravil Uriel a už s pripravenou rukou šiel pozdraviť Ianna.

„Rád ťa vidím,“ odzdravil Iann a naznačil priateľovi, aby si k nemu prisadol. Nespustil však oči z druhého anjela, ktorý sa nepohol z miesta, kde pristáli. Bol strednej postavy, krídla mu nežiarili ako hraničiarom, ale vyzerali byť silné a schopné boja proti démonom. Uriel si všimol, ako si Iann prezerá mladého anjela. „To je Deniel. Môj nový učeň. Má sa od nás naučiť, ako to tu chodí. Mal byť strážnym anjelom, ale vybral si nás, hraničiarov.“

„Vitaj na hranici, Deniel,“ pozdravil Iann a hlavou naznačil, aby si k nim prisadol.

„Vraj chce bojovať,“ dodal Uriel, „ale je veľmi hanblivý. Nevie, či z neho niečo vykrešiem.“

„Trpezlivosť, priateľ môj. Trpezlivosť,“ usmial sa Iann a potľapkal Uriela po pleci. „Boja si tu užiješ, Deniel. Toho sa báť nemusíš. A vieš ty vôbec, čo je *Hranica*?“

„Okrajovo,“ povedal potichu mladý učeň.

Iann sa nahlas zasmial: „Okrajovo? To myslíš vážne? Ideš bojovať a nevieš za čo?“

„Ešte som ho nestihol do všetkého zasvätiť, ale veľmi rád to nechám na teba, Iann,“ Uriel sa pohodlne usadil a nechal priateľa, nech hovorí.

„Hranica je neviditeľná a skoro nepreniknuteľná stena, múr alebo bariéra. Každý si ju predstavuje inak. Má chrániť ľudí pred priamymi útokmi démonov. Ako určite vieš, zlo má odjakživa prístup do sveta ľudí, ale nemá priamy vplyv na myseľ a srdce človeka. Ide o slobodnú vôľu ľudí, je to ich výsada a právo. No aby bolo toto právo dodržané, musela sa vytvoriť hranica, aby démoni rešpektovali slobodnú vôľu ľudí a nerobili si z nich svojich otrokov.“ Iann sa pozrel na mladého anjela, či mu stačí naslúchať. „Dávne nekonečné boje o hranicu spôsobili, že v nej vznikli trhliny, z ktorých sa časom vytvorili brány. Existuje spolu deväť brán, cez ktoré sa vie zlo dostať priamo k duši človeka.“

„Nevydes mi ho,“ ujal sa slova Uriel. „A tu nastupujeme my, anjeli, ktorí strážíme hranicu. Je nás deväť a odpradáva nás volajú hraničari,“ povedal hrdo Uriel. „Ako strážcovia hranice máme moc otvárať a zatvárať tieto trhliny alebo brány do sveta ľudí. Chránime ich vlastným životom.“

„Je vás vždy deväť?“ opýtal sa so záujmom Deniel.

„Áno, len deväť vyvolených anjelov, ktorí sú zasvätení do tajov tohto lesa.“

„A keď sa vyučím, budem hraničiarom?“

„Nie hneď. Bolo tu veľa anjelov, ale len niektorých si hranica vybrala.“

„Hranica si vyberá hraničiarov?“ vydesene sa opýtal Deniel.

„Hranica si vyberá, kto je jej hoden a kto nie,“ usmial sa Iann. „Ja vždy hovorím, že je to magické miesto.“

„A čo bude, ak si ma hranica nevyberie?“

„Ostaneš s nami. A budeš pomáhať na tých úsekoch hranice, ktoré budú najviac napádané démonmi. Tu je potrebná každá zbraň.“

„Na dnes máš asi dosť informácií,” povedal Uriel a postavil sa na nohy.

„To teda mám,” priznal Deniel.

„Prišli sme len na skok. Chcem Deniela zoznámiť aj s ostatnými hraničiarimi.”

„Noela si nechaj nakoniec. Počul som, že nemá najlepšiu náladu,” poznamenal Iann.

„Dobre vedieť,” usmial sa Uriel a vyceril zuby na mladého učňa, „budeme sa už musieť vrátiť.”

„Rád som ťa videl, Uriel,” povedal Iann a vstal zo zeme, aby sa aj on vrátil na svoje miesto. Slnko už zapadlo a to bol čas pre démonov. „A teba som rád spoznal, Deniel. Dúfam, že neutecieš pri prvom konflikte.”

„To aj ja,” zamrmlal si Deniel popod nos a nervózne prešľapoval na mieste. Niečo pocítil.

Troch anjelov obklúčila mrazivá hmla.

„Chcel si bojovať Deniel? Tak sa priprav,” povedal Iann s mrazivým pokojom v hlase.

„Pod' sem!” Urielov rozkaz znel ticho, ale prísne.

Anjeli sa postavili chrbtami k sebe tak, aby mali dostatok miesta pre svoje krídla. Iann vytiahol zlatý meč spomedzi krídel a zaujal bojovú pozíciu. Uriel ho nasledoval. Ostrú kopiju mal už pripravenú v rukách. Okom pozrel na Deniela a v čepeli jeho meča zbadal odraz žltých očí. Nie jedných. Zhrozil sa. Obklúčilo ich asi päťdesiat démonov, na čele ktorých stáli dvaja vyšší démoni, Apollyon ničiteľ a Azazel, jeden z anjelov smrti. Tí neplytvali slovami, len dvihli ruku ako znamenie na útok. Len čo padol tichý rozkaz, päťdesiat démonov sa vrhlo na anjelov. Iann s Urielom si držali pozíciu tak, aby sa k Denielovi dostalo čo najmenej démonov. Nevedeli ešte, aké má znalosti z boja.

Kým sa malá armáda démonov vrhla na anjelov, démoni Apollyon a Azazel stáli v úzadí a sledovali obratnosť a silu hraničiarov.

Iann dokonale ovládal svoju zbraň. Prvú líniu démonov poslal priamo do pekla tým, že im rozpáral brucho, len čo sa k nemu priblí-

žili. Čepel' jeho zlatého meča bola celá čierna a lepkavá od krvi démonických vojakov. Spolu s Urielom boli nezastaviteľní.

Druhá vlna démonov sa rozbehla proti trom anjelom. Iann sa vzniesol na krídlach a zo vzduchu stínal démonom hlavy, jednému po druhom. Uriel bol pri boji rýchly a dravý, svoje krídla používal ako štít, zatiaľ čo kopijou prebodával hrude démonov. Jeho čisté šlachovité telo bolo celé offkané smradľavou tekutinou z ich tiel.

Jeden z démonov vyskočil a stiahol Ianna na zem. Ten sa rýchlo postavil, ale dostal úder do hlavy, ktorý ho na pár sekúnd omráčil. Prišiel o pozíciu, a tak sa Apollyon bez problémov dostal k Denielovi, ktorý súperil s neznámym démonom s dvoma hlavami a štyrmi nohami. Deniel bol v boji veľmi obratný, odťal pekelnéj bytosti jednu hlavu s takou silou, že odletela až na okraj čistinky, kde narazila do stromu. Zahnal sa po druhej hlave, ktorá vychádzala z hrubého krku. V momente, keď sa chystal sňať aj druhú papuľu, mu z hrude vyšli tri pazúry Apollyonovej ruky. Mladý učeň si nevšimol, že sa Apollyon premiestnil za neho. Deniel od bolesti vykrikoval, keď mu démon ničiteľ bez milosti vrazil ostré pazúry do chrbta a prešiel celým jeho anjelským telom. Apollyon druhou rukou odtrhol Denielovi krídla, čím mu spôsobil ešte väčšiu bolesť.

„Nie!“ zvrieskol Uriel, keď videl svojho učňa napichnutého na Apollyonových pazúroch. Schytil kopiju a celou silou ju hodil priamo na démona. Azazel, ktorý tam doteraz len postával, sa premiestnil pred Apollyona a chcel odraziť Urielovu kopiju, ktorá smerovala priamo na démona ničiteľa, no prepočítal sa. Kopija hraničiara bola rýchlejšia ako démon smrti, a len čo sa Azazel zjavil pred Apollyonom, prerazila mu silné brnenie a ostala zapichnutá v jeho tele. Azazel sa zrútil na zem.

Iann sa pozbieral zo zeme a mocnými krídlami odhodil od seba troch démonov, ktorí mu šli po krku. Vzlietol a vyrazil po Apollyonovi. Ten vytiahol ruku z Denielovho tela a odhodil ho aj s jeho krídlami za seba. Obe časti anjela sa pri dopade na zem premenili na trblietavý hviezdny prach, ktorý odniesol vietor k oblakom.

Apollyon vytiahol dve mačety, ktorými sa zahnal proti Iannovi a zasiahol mu silné páperové krídlo. Iann stratil rovnováhu a zrútil sa na zem. Apollyon šiel priamo k Iannovi ležiacemu na zemi s jedinou túžbou. Dať anjelovi smrteľnú ranu. Už cítil vôňu jeho krvi, ktorá sa rinula zo zraneného krídla. V rukách zvieral ostré mačety, ktorými mu chcel odňať hlavu. Bol už blízko anjela, keď sa Uriel, ktorý sa zbavil posledného démonického vojaka, postavil v celej svojej sile pred neho. Démon už nemal podporu svojej malej armády a určite nebol taký hlúpy, aby podcenil silu hraničiara. Dobre videl, ako Urielova kopija prebodla jeho spojenca. Apollyon vyceril ostré zuby, zachechtal sa a premiestnil sa do horúcich pekiel.

Nastalo ticho. Iann dvihol hlavu a pozrel na svoje zakrvavené krídlo. Bolesť, ktorá mu vychádzala z rany, ho páčila. Z unavených očí mu vyšla malá trblietavá slza. Zhlboka sa nadýchol a poobzeral sa okolo seba. Bezládne telo démona Azazela bolo krivo skrútené a trčala z neho Urielova kopija. Po druhom démonovi nebolo ani stopy. Stuhol. Vzhliadol na Uriela stojaceho nad ním. „Ďakujem, priateľ môj.“ Jeho hlas bol tichý. Obaja sa na seba pozreli a v očiach sa im odrážal smútok nad stratou mladého anjela Deniela. Uriel podal Iannovi ruku, aby mu pomohol na nohy, ale pulzujúca rana ho opäť priklincovala k zemi.

„Nevyzerá to dobre,“ povedal Uriel skúmajúc ranu na Iannovom krídle, „potrebuješ anjela liečiteľa.“

„Chod' a prived' Assiela, má najväčšie skúsenosti s takýmito ranami.“

Uriel pomohol Iannovi sadnúť si a uložil mu krídlo tak, aby mu čo najmenej krvácalo. „Hneď prídem,“ Uriel sa otočil a pristúpil k mŕtvemu Azazelovi. Nohou mu pritlačil hrud' a s odporom z neho vytiahol svoju kopiju. Telo démona sa okamžite rozpadlo na prach. Anjel sa pozrel na svojho priateľa a vzlietol na mocných krídlach hľadať pomoc.